

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 8 grudnia 2004 r. w sprawie R 309/2004-1;
- obciążenie OHIM i innych uczestników postępowania kosztami własnymi i kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Criminal Clothing Limited
Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:	Słowny znak towarowy CRIMINAL dla towarów z klasy 3, 9 i 25 (odzież itp.)
Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Strona skarżąca
Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Krajowy znak towarowy CRIMINAL DAMAGE dla towarów z klasy 25 (odzież itp.)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania
Podniesione zarzuty:	Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz. U. L nr 011 z dnia 14 stycznia 1994 r., str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2005 r. przez Aker Warnow Werft GmbH i Kværner ASA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-68/05)

(2005/C 106/69)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 16 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Aker Warnow Werft GmbH** z siedzibą w Rostock-Warnermünde (Niemcy) i **Kværner ASA** z siedzibą w Oslo (Norwegia), reprezentowanych przez B. Immenkampa, Solicitor oraz adwokata M. Schütte, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C 6/2000 z dnia 20 października 2004 r. w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W październiku 1992 r. niemiecka agencja ds. prywatyzacji (Treuhandstalt) dokonała prywatyzacji i sprzedaży wschodni-niemieckiej stoczni Warnow Werft na rzecz norweskiej grupy Kværner. W ramach tej prywatyzacji zaoferowano ryczałtową kwotę pomocy państwa przeznaczoną na restrukturyzację stoczni, która miała być płatna w ratach. Pomoc państwa została zgłoszona Komisji Europejskiej, która zatwierdziła ją w odrębnych decyzjach.

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że skarżące uzyskały pomoc wyższą, niż była wymagana dla pokrycia faktycznych strat umownych poniesionych przez stocznice oraz, że uzyskana w ten sposób nadwyżka podlega windykacji.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie. Zdaniem skarżących kwota, która podlega windykacji — jako niezgodna z Traktatem WE pomoc państwa — została zatwierdzona przez Komisję w decyzjach zatwierdzających i stanowi istniejącą pomoc. Skarżące podnoszą, że Komisja nie była uprawniona do wszczęcia procedury zmierzającej do ponownej oceny zgodności pomocy z prawem oraz do zarządzania windykacji części tej pomocy. Podnoszą one także, że spełniono wszelkie wymogi zawarte w decyzjach zatwierdzających pomoc, w szczególności zaś wymóg odnoszący się do obowiązku przedstawiania raportów spill-over oraz przestrzegania ograniczeń w produkcji. Skarżące twierdzą, że decyzje zatwierdzające nie zawierały żadnych zastrzeżeń Komisji co do wysokości kwoty pomocy oraz że cała pomoc operacyjna została zatwierdzona w ryczałtowej kwocie, po uprzednim gruntownym zbadaniu, czy pomoc taka jest konieczna. Wreszcie, skarżące twierdzą, że decyzje zatwierdzające pozostają w mocy.

Skarżące podnoszą następnie, że poprzez uznanie, że kwota otrzymanej pomocy państwa przekroczyła wartość strat umownych, Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie. Zdaniem skarżących kwota pomocy wymieniona w zaskarżonej decyzji w ogóle nie figuruje w wydanych przez Komisję decyzjach zatwierdzających. Skarżące twierdzą również, że kwoty zatwierdzone przez Komisję jako odpowiadające stratom umownym są niższe niż straty faktycznie poniesione. Skarżące podnoszą także, że przy dokonywaniu oceny wielkości otrzymanej pomocy Komisja zaliczyła na jej poczet aktywa, które nie powinny być uznane za pomoc, w tym aktywa, objęte ceną nabycia uiszczoną przez Kværner. Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja nie wzięła pod uwagę okoliczności, iż kwota zatwierdzonej pomocy została przekazana jedynie w części.

Skarżące wskazują również na naruszenie zasady pewności prawa. Ich zdaniem, mimo iż Komisja dysponowała wszelkimi stosownymi danymi, nie podjęła ona działań w odpowiednim czasie. Skarżące wskazują na fakt, że Komisja wszczęła dochodzenie w 1999 r., mimo że — zdaniem skarżących — miała pełną wiedzę na temat wszystkich istotnych kwestii już na początku 1996 r. Procedura, która została wszczęta w lutym 2000 r. została rozszerzona na nowe okoliczności, które nie były nigdy wcześniej badane i w stosunku do których decyzje zatwierdzające nie zawierały podstawy prawnej.

Wreszcie, jako zarzut dodatkowy, skarżące wskazują na fakt, że przy ustalaniu kwoty podlegającej windykacji Komisja nie uwzględniła wszystkich kosztów związanych z restrukturyzacją. Zdaniem skarżących środki wydatkowane na restrukturyzację znacznie przekraczają kwotę pomocy uzyskanej na ten cel.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2005 r. przez European Dynamics S.A. przeciwko Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności

(Sprawa T-69/05)

(2005/C 106/70)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga European Dynamics S.A. z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowanej przez adwokata N. Korogiannakisa przeciwko Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EFSA, mocą której EFSA nie wybrał oferty skarżącej i udzielił zamówienia wygrywającemu wykonawcy oraz wszystkich późniejszych decyzji EFSA związanych z ww. decyzją;
- obciążenie EFSA kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi w związku ze skargą, nawet w razie jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty:

W odpowiedzi na opublikowane przez EFSA ogłoszenie o przetargu EFSA/IT/00012⁽¹⁾ na oprogramowanie i utworzenie sieci extranet między krajowymi agencjami Państw Członkowskich, Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) a Komisją Europejską skarżąca spółka złożyła swoją ofertę. Mocą zaskarżonej decyzji ofertę skarżącej odrzucono, a zamówienie zostało udzielone innemu oferentowi.

W uzasadnieniu swojej skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła przepisy Rozporządzenia Finansowego⁽²⁾ oraz art. 17 ust. 1 dyrektywy 92/50⁽³⁾ poprzez zastosowanie kryteriów oceny, które nie były wyszczególnione w ogłoszeniu o przetargu. Zdaniem skarżącej, poprzez przyjęcie bez żadnej weryfikacji opinii osób zajmujących stanowiska kierownicze w podmiotach będących klientami skarżącej, EFSA przekazała część swoich uprawnień ocennych na rzecz osób trzecich. Skarżąca dalej twierdzi, że zgodnie z dyrektywą 92/50 zadowolenie klientów danego oferenta nie może być brane pod uwagę dla potrzeb wykluczenia innego oferenta, lecz może stanowić jedynie „kryterium udzielenia zamówienia”.

Skarżąca twierdzi również, że przy dokonywaniu oceny jej oferty strona pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie. Skarżąca kwestionuje niektóre stwierdzenia zawarte w sprawozdaniu komitetu oceniającego dotyczące okoliczności, że jeden z klientów skarżącej nie zakupił ani nie korzystał z oferowanego przez skarżącą produktu oraz okoliczności, że inna instytucja wspólnotowa nie była zadowolona z produktu skarżącej. W tym względzie skarżąca twierdzi również, że sposób oceny zastosowany przez EFSA w ramach procedury ocennej, polegający na przeprowadzeniu zwykłych rozmów telefonicznych z pominięciem formalnych wniosków oraz weryfikacji uzyskanych informacji, był nieodpowiedni i sam w sobie stanowi wystarczającą przesłankę stwierdzenia, że doszło do popełnienia oczywistego błędu w ocenie.

Wreszcie, skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła wynikający z art. 253 WE obowiązek uzasadnienia swojej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004/S 153-132262

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1